Nowe początki

Stopniowy rozwój

Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię – 1 Moj. 1:1.

Opis 1 Moj. 1:1 zaczyna się słynnymi słowami „na początku…”. Wyrażenie to odnosi się do początku stworzenia świata materialnego. Zanim ono nastąpiło, miało miejsce inne stworzenie, począwszy od Jezusa jako Logosa i zastępów anielskich, kiedy to „gdy gwiazdy poranne chórem radośnie się odezwały i okrzyk wydali wszyscy synowie Boży” (Job. 38:7). W tym znaczeniu, opis 1 Moj. 1:1 odnosi się do Nowego Początku, ponieważ wcześniej miał miejsce inny początek.

„A ziemia była pustkowiem i chaosem; ciemność była nad otchłanią” (1 Moj. 1:2). Ziemia jako taka istniała od długiego czasu. Nowy Początek polegał na tym, że Bóg zwrócił swą uwagę w zupełnie nowym kierunku, przygotowując naszą planetę jako dom, jako ukoronowanie swego dzieła stworzenia w świecie materialnym. Stworzenie to nie miało jednak działać na podobieństwo bezmyślnego automatu. Każdy człowiek pochodzący z dwóch osób, które stworzył Bóg, miał dysponować własnym rozumem. Każdy z nich miał być podobny Bogu w tym znaczeniu, że „Bóg jest miłością”.

Z pewnością, było to coś nowego na ciemnym i pustym globie okrążającym Słońce po jego orbicie. Oto teraz miał on stać się wspaniałym domem dla człowieka. Pod koniec sześciu „dni” stworzenia, „spojrzał Bóg na wszystko, co uczynił, a było to bardzo dobre. I nastał wieczór, i nastał poranek – dzień szósty” (1 Moj. 1:31). Następnie, człowiek otrzymał polecenie rozmnażać się i napełniać Ziemię, aby czynić ją sobie poddaną. Był to kolejny Nowy Początek, początek ludzkości.

Upadek

Kolejny Nowy Początek opisany jest na początku rozdziału czwartego 1 Księgi Mojżeszowej, gdy Adam nie zdołał dochować posłuszeństwa i wiary Bogu, lecz poszedł za podszeptem węża, przekazanym mu przez Ewę. Adam i Ewa zostali wypędzeni ze swego pięknego domu w Edenie do krainy, gdzie musieli zdobywać swój chleb w pocie czoła walcząc z chwastami i cierniami. Mieli napełniać Ziemię swoim potomstwem, a pierwszymi dziećmi byli Kain i Abel. Gdy ofiara Abla została przyjęta, w Kainie zrodziła się zazdrość. Biblia opisuje pierwszą śmierć człowieka w 1 Moj. 4:1-8. W ten sposób, nastąpił kolejny Nowy Początek, początek ludzkiego smutku, cierpienia i śmierci.

Kilka stuleci później, nastały czasy Noego i potopu, który doprowadził do kolejnego Nowego Początku: „Ujrzeli synowie boży, że córki ludzkie były piękne. Wzięli więc sobie za żony te wszystkie, które sobie upatrzyli. I rzekł Pan: Nie będzie przebywał duch mój w człowieku na zawsze, gdyż jest on tylko ciałem. Będzie więc życie jego trwać sto dwadzieścia lat. A w owych czasach, również i potem, gdy synowie boży obcowali z córkami ludzkimi, byli na ziemi olbrzymi, których im one rodziły. To są mocarze, którzy z dawien dawna byli sławni. A gdy Pan widział, że wielka jest złość człowieka na ziemi i że wszelkie jego myśli oraz dążenia jego serca są ustawicznie złe, żałował Pan, że uczynił człowieka na ziemi i bolał nad tym w sercu swoim. I rzekł Pan: Zgładzę człowieka, którego stworzyłem, z powierzchni ziemi, począwszy od człowieka aż do bydlęcia, aż do płazów i ptactwa niebios, gdyż żałuję, że je uczyniłem. Ale Noe znalazł łaskę w oczach Pana” (1 Moj. 6:2-8). „Aniołów zaś, którzy nie zachowali zakreślonego dla nich okręgu, lecz opuścili własne mieszkanie, trzyma w wiecznych pętach w ciemnicy na wielki dzień sądu” (Judy 1:6).

Bóg dostrzegł w Noem sprawiedliwość i przeprowadził go wraz z rodziną przez kataklizm potopu, by w ten sposób odtworzyć ludzkość bez udziału upadłych aniołów (2 Piotra 2:4,5). Był to kolejny Nowy Początek.

Powołanie Abrahama i jego potomków

Kolejny Nowy Początek miał miejsce w czasie, gdy Abraham, „ojciec wierzących”, został powołany przez Boga. Bóg powiedział mu: „Idź, tam, gdzie ci powiem, czyń to, co ci polecę i bądź tym, czym chcę, abyś był”. Te trzy słowa były podstawą wykładu o poświęceniu wygłoszonego przez br. Steve Suraci wiele lat temu. Wskazywał on, że tym, czego Bóg od nas oczekuje, jest to: mamy iść tam, gdzie On chce, abyśmy poszli; mamy czynić to, czego On od nas wymaga oraz mamy być takimi, jak On tego chce. Jeżeli wypełnimy te trzy warunki, wówczas będziemy poświęceni; zaś Abraham spełnił te wymogi. Opuścił dom swego ojca i poszedł do ziemi wskazanej przez Boga. Zabrał ze sobą swego ukochanego syna na górę Moria, aby tam złożyć go w ofierze dla Boga. Przez swą wiarę, Abraham stał się „Ojcem wierzących” oraz przykładem dla nas do naśladowania (Hebr. 11:8-10), ponieważ „bez wiary zaś nie można podobać się Bogu; kto bowiem przystępuje do Boga, musi uwierzyć, że On istnieje i że nagradza tych, którzy go szukają” (Hebr. 11:6).

Idąc dalej w historii aż do czasów gdy Izrael przebywał w niewoli egipskiej, dochodzimy do opisu dnia, gdy Mo-

jżesz wyprowadził cały naród z Egiptu. Hebr. 11:29 sugeruje, że Izrael przekroczył Morze Czerwone przez wiarę i dzięki temu otrzymał „chlubne świadectwo” (werset 39). Wtedy właśnie Izrael stał się narodem, a nie zbiorowością Żydów. Później, pod Górą Synaj, Bóg powołał ich i zawarł z nimi przymierze. Stali się oni pierwszym narodem, z którym Bóg zawarł taką umowę. Z pewnością, był to Nowy Początek.

Tamte wydarzenia były początkiem nowego epizodu w Planie Bożym dotyczącym ratowania ludzkości ze stanu śmierci, wywołanego nieposłuszeństwem Adama. W tym przypadku, lud ten został wybrany aby przejść szereg prób i doświadczeń, aby w ten sposób stać się przykładem dla Kościoła. W przyszłości będzie on nauczycielem świata w przedmiocie Bożych wymagań koniecznych dla wiecznego życia. Bóg dał im Zakon, zawarł z nimi przymierze i poprowadził ich przez czterdzieści lat po pustyni. Chronił ich od żaru dnia cieniem obłoku oraz dbał o ich bezpieczeństwo w nocy za pomocą słupa ognia. Karmił ich manną przez 40 lat, a ich ubrania i buty nie zużyły się w ciągu całego tego czasu (5 Moj. 29:5).

Gdy 40 lat wędrówki po pustyni dobiegały końca, Izrael stanął nad brzegiem rzeki Jordan. Mojżesz wyrecytował wówczas słowa przymierza, które przekazał narodowi w czasie tej podróży: „To są słowa przymierza, które Pan rozkazał Mojżeszowi zawrzeć z synami izraelskimi w ziemi moabskiej, oprócz przymierza, które zawarł z nimi na Horebie” (5 Moj. 28:69). Przymierze to omawiało błogosławieństwa, jakie będą udziałem Izraela w razie okazania posłuszeństwa, oraz kary jakie miały na ten naród spaść w razie nieposłuszeństwa. Oba te rodzaje konsekwencji związane były z pobytem Izraela w ich ziemi. Prawo miało być odczytywane ludziom co siedem lat (5 Moj. 31:24-26), w celu przypomnienia im o ich zobowiązaniach i odpowiedzialności względem przymierza. Mojżesz spisał to prawo w księdze i polecił Lewitom, aby przechowywali ją „z boku Skrzyni Przymierza” (5 Moj. 31:24-26).

Wejście Izraela do Ziemi Obiecanej to nie tylko samo przekroczenie Jordanu. Od tej chwili, mieli przestrzegać obowiązku obrzezania, znaku Bożego przymierza z Abrahamem, który to zwyczaj nie był praktykowany od czterdziestu lat. Mieli również znowu obchodzić Paschę. Wydarzenie to upamiętniła ceremonia umieszczenia kamieni wydobytych z rzeki w miejscu, gdzie był rozbity obóz, oraz umieszczenia kamieni z lądu w nurcie rzeki (Joz. 3,4).

W 5 Moj. 27 Mojżesz polecił Izraelowi, aby gdy przejdą Jordan, wydobyli dwanaście kamieni z dnia rzeki, a potem zanieśli je na górę Ebal i górę Gerizim. Następnie, mieli wyryć sześć błogosławieństw z rozdziału 8 na jednym zestawie kamieni, oraz sześć przekleństw na drugim zestawie. Dalej, Izrael miał stanąć w naturalnym amfiteatrze pomiędzy tymi górami, zaś Jozue, Kapłani i Lewici mieli odczytać przymierze, wygłaszając błogosławieństwa za posłuszeństwo oraz przekleństwa za nieposłuszeństwo.

W przeciwieństwie do wydarzeń na górze Synaj, gdzie obecni byli przywódcy narodu, tutaj, między górami zgromadził się cały Izrael, „wasze dzieci, wasze żony i twój obcy przybysz, który jest w twoim obozie, od tego, który drwa rąbie, aż do tego, który wodę czerpie” (5 Moj. 29:10,11; Joz. 8:32-35). „Przemówił tedy Mojżesz i kapłani Lewici do całego Izraela tymi słowy: Zamilknij i słuchaj, Izraelu! W dniu dzisiejszym stałeś się ludem Pana, Boga twego” (5 Moj. 27:9).

Śmierć Mojżesza

Gdy Izrael miał wejść do ziemi przez rzekę Jordan, Mojżesz przekazał przywództwo nad Izraelem Jozuemu, po czym wszedł na górę i umarł. Jozue przeprowadził Izrael przez rzekę. Mężczyźni zostali obrzezani, wprowadzono również ponownie zwyczaj obchodzenia Paschy – dwa obrzędy, które nie były sprawowane w czasie wędrówki po pustyni.

Następnie, lud został poddany sprawdzianowi wiary. Większość z nich nie przechodziła przez Morze Czerwone. Teraz, nowym sprawdzianem wiary miała być bitwa o Jerycho. Izrael postąpił zgodnie z Bożymi wskazówkami i wielokrotnie okrążał miasto, aż mury miasta runęły.

Potem Izrael zaatakował pobliskie miasto Ai, nie pytając jednak Pana o kierownictwo. W związku z tym atak został odparty a Izrael poniósł klęskę, tracąc trzydziestu sześciu ludzi. Jozue zarzucał Bogu brak pomocy, ale On objawił mu, że w narodzie jest grzech a On nie okazuje pomocy grzesznym narodom. Winowajcą okazał się Achan, który przywłaszczył sobie część łupów z Jerycha. Aby usunąć grzech z Izraela, Achan, jego rodzina, majątek, stada i trzody, zostały zaprowadzone do doliny Achor. „Wtedy Jozue wziął Achana, syna Zeracha, srebro, płaszcz i sztabę złota, jego synów i córki, jego woły, osły i owce, namiot i całe jego mienie, a cały Izrael był z nim, i zaprowadzili ich do doliny Achor. I rzekł Jozue: Jak ty sprowadziłeś na nas nieszczęście, tak niech dziś Pan sprowadzi na ciebie nieszczęście! I ukamienował go cały Izrael. Spalili ich i ukamienowali. Następnie wznieśli nad nim wielki stos kamieni, który jest tam do dnia dzisiejszego, Pan zaś uśmierzył swój płomienny gniew. Dlatego to miejsce nazywa się do dnia dzisiejszego doliną Achor” (Joz. 7:24-26).

Tylko jeden człowiek w narodzi zgrzeszył, a mimo to grzech został policzony całemu narodowi. Pomyślmy o Adamie, którego grzech sprowadził śmierć na wszystkich ludzi! Z powodu grzechu Achana, zginęło trzydziestu sześciu ludzi, prawdopodobnie pozostawiając po sobie trzydzieści sześć wdów oraz dzieci. Przykład ten

powinien być dla nas ostrzeżeniem w naszym własnym postępowaniu. Żaden grzech nie będzie tolerowany w Bożym Królestwie. Idąc wąską ścieżką za Jezusem Chrystusem, jesteśmy otoczeni grzechem. Mamy z nim kontakt każdego dnia, począwszy od kolorowych magazynów w pobliskim sklepie spożywczym a na billboardach wzdłuż dróg skończywszy; w wiadomościach oraz w programach telewizyjnych. Musimy jednak wykazać odporność i odrzucić go w każdej postaci.

Przyjście Jezusa

Historia Izraela zna wiele innych Nowych Początków, lecz przejdziemy teraz do Nowego Początku zupełnie innego rodzaju. Jest on wyznaczony narodzinami Jezusa, człowieka doskonałego, podobnego do Adama, lecz bez grzechu. Jezus narodził się z kobiety, lecz Jego Ojcem był Bóg. Dlatego właśnie Jezus był bez grzechu (Gal. 4:4). Nigdy wcześniej, za wyjątkiem Adama, nie istniał nikt podobny do Niego. Tak jak w przypadku Adama, Jego charakter nie był sprawdzony. Adam nie sprostał swemu sprawdzianowi i posłuchał Ewy, która uwierzyła przeciwnikowi. Jezus również miał być przez niego kuszony. Zamiast jednak zwątpić, On użył Słowa Bożego jako swej tarczy i zmusił przeciwnika do wycofania się (Łuk. 4:1-13).

Ten Nowy Początek dał nadzieję dla całej ludzkości. „I [Bóg] dał mu [Jezusowi] władzę sądzenia, bo jest Synem Człowieczym. Nie dziwcie się temu, gdyż nadchodzi godzina, kiedy wszyscy w grobach usłyszą głos jego; i wyjdą ci, co dobrze czynili, by powstać do życia; a inni, którzy źle czynili, by powstać na sąd. Nie mogę sam z siebie nic uczynić. Jak słyszę, tak sądzę, a sąd mój jest sprawiedliwy, bo staram się pełnić nie moją wolę, lecz wolę tego, który mnie posłał” (Jan. 5:27-30).

Wyrażenie „wszyscy w grobach” dotyczy każdego. Każdy otrzyma Nowy Początek, nowe życie. Jakże podnoszącym na duchu jest fakt, że Ten, któremu dana została władza sądzenia i panowania, jest tym samym Jezusem, który okazał ludziom tyle współczucia w czasie swego ziemskiego życia.

„I obchodził Jezus wszystkie miasta i wioski, nauczał w ich synagogach i zwiastował ewangelię o Królestwie, i uzdrawiał wszelką chorobę i wszelką niemoc. A widząc lud, użalił się nad nim, gdyż był utrudzony i opuszczony jak owce, które nie mają pasterza” (Mat. 9:35-36). „Nie mamy bowiem arcykapłana, który by nie mógł współczuć ze słabościami naszymi, lecz doświadczonego we wszystkim, podobnie jak my, z wyjątkiem grzechu” (Hebr. 4:15). Czy można byłoby mieć lepszego sędziego? Bardziej wyrozumiałego, łagodnego i pełnego miłości? Umarł, aby wyzwolić Adama i jego potomstwo, łącznie z nami wszystkimi, aby dać nam Nowy Początek (1 Kor. 15:21,22).

Pięćdziesiątnica

Jezus umarł na krzyżu w wieku trzydziestu trzech lat, a trzeciego dnia został wzbudzony do życia jako boska istota. W ten sposób, w czasie świąt Pięćdziesiątnicy, Jezus dał swym naśladowcom, to jest Kościołowi, Nowy Początek. Ta duchowa klasa jest rozwijana od ponad dwóch tysięcy lat. Są oni naśladowcami Jezusa i kiedyś będą stanowić Jego duchowe Ciało, towarzysząc mu w dziele wzbudzania z martwych, obdarzając ludzi życiem, jakiego nigdy nie mieli będąc dziećmi Adama. Królestwo Chrystusa będzie najwspanialszym Nowym Początkiem! Jezus będzie panować przez tysiąc lat, dopóki wszyscy wrogowie nie zostaną pokonani i legną pod jego stopami (1 Kor. 15:25, Obj. 20:6). Następnie, odda On Królestwo Bogu, zaś ludzkość po wszystkie czasy wielbić będzie swego wielkiego Stwórcę.

Izrael zawsze był Bożym zegarem. W czasie naszego życia byliśmy świadkami kroków prowadzących do ustanowienia Królestwa Chrystusowego. Mogliśmy obserwować zmartwychwstanie państwa Izrael. W roku 70, żydowska świątynia została zniszczona, a cały kraj dostał się pod panowanie obcych, pogardliwie odnoszących się do jego dotychczasowych mieszkańców.

Ich religia uległa zniszczeniu, naród rozproszył się po całej ziemi; nawet język hebrajski niemal poszedł w zapomnienie. Naród był martwy przez ponad dwa tysiąc lat. Obecnie jednak, zgodnie z treścią proroctwa o dolinie suchych kości (Ezeh. 37), zostały one ponownie złączone, formując naród.

W czasie historii narodu Izraelskiego, Bóg wielokrotnie zwracał uwagę, że będzie istnieć niewielka grupa wierna przymierzu Abrahamowemu i prawu Bożemu: „Od dni naszych praojców tkwimy w wielkim grzechu aż do dnia dzisiejszego; z powodu naszych win popadliśmy my, nasi królowie, nasi kapłani, w ręce królów tych ziem w niewolę, pod miecz i na łup, i na pośmiewisko, jak to jest dzisiaj. A teraz jakby na chwilę spotkała nas łaska od Pana, Boga naszego, że ocalił nam resztkę i dał nam oparcie w swoim świętym miejscu, że Bóg nasz oświecił nasze oczy i dał nam nieco wytchnienia w naszej niewoli” (Ezdr. 9:7-8).

W roku 1878, po wojnie krymskiej, na Berlińskim Kongresie Narodów, wszyscy obywatele imperium otomańskiego (łącznie z Żydami) uzyskali równy status wobec prawa. Dzięki temu, Żydzi mogli kupować ziemię i kolonizować swe dawne ziemie. Utworzono wówczas osiedle Petach Tikvah.

W roku 1884 po raz pierwszy w historii wydano gazetę w języku hebrajskim. Wydawcą był Eliezer Ben Yehuda; człowiek, który wskrzesił język hebrajski.

W roku 1896 Teodor Herzl opublikował „Państwo Żydowskie”; w kolejnym roku zebrał się pierwszy kongres syjonistyczny.

W roku 1917, deklaracja Balfoura potwierdziła zamiar Wielkiej Brytanii utworzenia w Palestynie ojczyzny dla Żydów. W tym samym roku, Anglicy zajęli Jerozolimę, podkreślając praktyczny wymiar deklaracji. Pod koniec I Wojny Światowej, Imperium Otomańskie leżało w gruzach, zaś Anglia objęła protektorat nad Ziemią Świętą.

W roku 1922, Liga Narodów potwierdziła Deklarację Balfoura. W roku 1939 rozpoczął się holocaust, skłaniając Żydów do powrotu do Palestyny. W roku 1948 odrodziło się państwo Izrael. Wówczas żyło tam około 600.000 Żydów. Dziś, liczba mieszkańców wynosi około 6.000.000.

Nadchodzi ostateczny Nowy Początek. Czeka on na skompletowanie Kościoła, zupełnie odrodzenie Izraela oraz zmartwychwstanie umarłych. Wówczas rozpocznie się Królestwo błogosławieństw.

Wilson Robert